

ГАХАН УИЛСЪН МАСТИЛЕНОТО ПЕТНО

Превод от английски: Маргарита Златарова, 1986

chitanka.info

Когато Реджинълд Арчър го видя за пръв път, то беше най-обикновено и изглеждаше така:

Просто мастилено петно, с малко неправилна форма. Както сами виждате, едно най-непретенциозно петно.

То се бе разположило на снежнобялата покривка, с която бе застлана масата за обяд, на три и половина дюйма от поставката за яйцето.

Реджинълд Арчър се намръщи, защото той, четиридесет и три годишният ерген, се гордееше с безукорно организираното си домакинство. Такова нещо като черно мастилено петно върху покривката породило у него изключително недоволство. Той позвъни на майордома Фокс.

Слугата влезе и като видя намръщението лице на господаря си, боязливо се приближи. Покашля се, поклони се леко и като проследи посоката на тънкия показалец на господаря си, огледа петното.

— Какво прави това тук? — попита Арчър.

Фокс беше принуден да признае, че няма ни най-бледа представа за естеството, произхода и целите на пребиваване на това петно и гарантира за неговото незабавно и безвъзвратно унищожаване.

Арчър стана, като остави недояденото яйце, и се отдалечи от стаята.

Всяка сутрин Реджинълд Арчър се уединяваше в кабинета си, където се занимаваше с натрупаната кореспонденция и текущите си работи. Пристъпването към това занимание, както и към всички други бе прецизен акт, почти ритуал. Седна на бюрото, красива изработка от червено дърво, и протегна ръка към старателно наредената кореспонденция, но върху зеленото сукно видя:

Той пребледня и отново повика майордома. Достопочтеният Фокс се появи с малко закъснение, а лицето му изразяваше явно недоумение.

— Онова петно, сър... — започна Фокс, но Арчър го прекъсна.

— Какво е това? — осведоми се той, като сочеше оскърбителното явление.

Фокс объркан се втренчи в бюрото.

— Не зная, сър — призна той. — Никога не съм виждал нещо подобно.

— Аз също — рече Арчър. — И занапред не желая да виждам.

Фокс внимателно измъкна сукното от кожените му ъгли, които го прикрепваха към бюрото, и започна внимателно да го сгъва. Едва сега Арчър обърна внимание на странното изражение на лицето на престарелия си слуга и си спомни незавършената му фраза.

— Какво искахте да ми съобщите? — попита той.

Майордомът го погледна и като се поколеба за миг, каза:

— Онова петно, сър... на покривката... исках да го погледна, след като си отидохте, и не разбирам как е възможно, сър... но то бе изчезнало!

— Изчезнало? — възкликна Арчър.

Майордомът хвърли поглед към сукното, което държеше в ръцете си и замръзна смаян.

— И това също, сър! — изпъшка той и показа девствената чистота на сукното.

Осъзнал, че става нещо извънредно, Арчър замислено се вторачи пред себе си. Погледът му неочаквано замръзна.

— Погледнете, Фокс — с неестествено спокоен глас произнесе Арчър. — Ето тук, на стената.

Там, върху тапетите, точно под картината с морски пейзаж, се намираше:

Арчър стана и двамата прекосиха стаята.

— Какво може да бъде това, сър? — попита Фокс.

— Нямам понятие — отвърна Арчър.

Той се обърна, за да продължи приказката, си, но щом забеляза, че очите на майордома се вдигнаха към него, веднага загледа стената. Малко късно — петното беше изчезнало.

— То изисква постоянно наблюдение... — промърмори Арчър и добави на висок глас: — Потърсете го, Фокс, потърсете го. А щом го видите, не отклонявайте нито за миг поглед от него!

След малко Фокс възкликна:

— Ето го, сър! На перваза на прозореца!

Арчър хукна към него и видя:

— Не го изпускайте от очи! — прошепна той.

Арчър трескаво размишляваше. Каквото и да беше това петно, трябваше да се приключи с него, и то колкото може по-скоро. Не биваше да допуска в неговия дом да цари безредие!

Но как да се избави от петното? Налагаше се да признае, че в него имаше нещо свръхестествено. Кой би могъл да се заеме с този проблем?

Арчър така се развълнува, че пъхна ръцете си в джобовете.

И изведнъж се сети — сър Хари Мандифер! Разбира се! Той познаваше сър Хари още от училището, пък и те понякога се срещаха в едни и същи клубове. Хари се опита да пише, спечели популярност, после започна да се занимава със спиритизъм и стана много голям авторитет в тази област. Да, сър Хари, точно той беше необходим!

Арчър решително се приближи до телефона и набра номера. След обичайните поздравления той подробно разказа за тазсутрешните събития. Не би ли могъл сър Хари да дойде? При това спешно... Като получи съгласието му, Арчър благодари с цялата топлина, на която беше способен, и с облекчена въздишка окачи слушалката.

Тъкмо направи това и се разнесе отчаяният вопъл на Фокс. Старият слуга със съжаление разпери ръце.

— Само мигнах, сър! — с треперещ глас рече той. — Само мигнах!

Това беше достатъчно. За някаква си частица от секундата петното бе изчезнало от перваза.

Лимузината меко спря пред дома на Арчър. Мандифер се измъкна от колата и с удоволствие огледа великолепната къща от времето на крал Джордж. Сър Хари, без да бърза, се изкачи по стъпалата и протегна ръка към чукчето, когато вратата неочаквано се отвори и на улицата изскочи Фокс със съвършено подивели очи.

— О, сър — жално произнесе той, — така се радвам, че дойдохте! Ние просто не знаем какво да правим, сър. Няма никаква възможност да го опазим!

— По-спокойно, Фокс, по-спокойно — рече сър Хари, като заплува към хола със солидния вид на клипер с издути платна. — Нима е толкова страшно?

— О, да, сър, да — занарежда Фокс, ситнейки след Мандифер. — Просто не можем да го удържим, сър. И всеки път, когато се появи отново, то се уголемява, сър!

— В кабинета ли? — попита Хари, като отвори вратата на стаята.

Той замръзна на място и едва разширените му очи издадоха объркването му, защото гледката, която се откри пред него, опитния и свикнал на необичайни зрелища човек, беше поразителна.

Представете си висок, слабоват джентълмен, облечен с вкус, който пълзи на колене в един от ъглите на стаята с изпъкнали очи, втренчени в стената с някакво петно.

— Забележително! — възкликна сър Хари Мандифер.

— Изключително се радвам, че дойдохте, сър Хари — глухо проговори Арчър, без да сменя странната си поза. — Извинете, че не ви посрещнах. Разбирате ли, ако само за секунда си отместиш погледа или дори мигнеш, и... О, дявол да го вземе!

Петното мигновено изчезна от стената. Арчър закри лицето си с ръце и тежко седна на пода.

— Не ми казвайте, къде е то сега, Фокс — простена той. — Не искам да зная, не искам дори да слушам за него.

Фокс нищо не отвърна, а само докосна с треперееща ръка рамото на сър Хари и показа килима. Там точно в центъра се намираше:

— Гледайте го хубаво, старче. Постарайте се да не го изпуснете — прошепна сър Хари в ухото на Фокс и после, като се обърна към Арчър, каза: — Да, хубава работица, а?

Арчър размърда пръстите и мрачно погледна през тях говорещия. После бавно отпусна ръце и стана. Изтупа прахта от панталоните си, поправи връзката си и каза:

— Извинете, сър Хари. Боя се, че това малко ме е поразстроило.

— Каква глупост! — прогърмя басово сър Хари, като успокоително потупваше Арчър по гърба. — Подобно зрелище може всеки да зашемети. Дори на мен ми прилоша, въпреки че съм се нагледал на всякакви работи.

И в замъци, гъмжащи от призраци, и по обраслите с калуна низини, огласяни от нечовешки стенания, сър Хари бе принуден да си има работа с изплашени хора и той си бе изработил цяла система да ги ободрява, която и сега не го подведе.

— Така, казвате, че отначало то било съвсем малко? — делово попита сър Хари.

— С размер на едно пени.

— А как се увеличаваше?

— Излизаха му израстъци, растяха, появяваха се нови и изобщо това проклето нещо се надуваше като балонче.

И тримата с известно недоверие потънаха в съзерцание, петното сега достигаше четири фута.

— Обърнете внимание — забеляза сър Хари, — шарките на килима не се виждат под чернилката, следователно това не е мастило или друг вид багрилно вещество. То има самостоятелна повърхност.

Той се наведе, като прояви неочаквана за своето телосложение грациозност, извади от джоба си молив, и го мушна в петното. Моливът влезе в чернилката до една четвърт. Мандифер опита на друго място — там дебелината достигаше цял дюйм.

— Виждате ли? — рече сър Хари, като стана. — Неговата привидна плоскост е лъжлива. Подозирам, че това растение е внесено у нас от друго измерение. А вашето първо мастилено петно, струва ми се, е неговото семенце.

Арчър изобрази на лицето си разбиране.

— А защо се е появило точно тук?

Сър Хари имаше отговор и на този въпрос, но ние никога няма да го узнаем, защото тук ги прекъсна Фокс.

— О, сър! — извика той. — То пак изчезна.

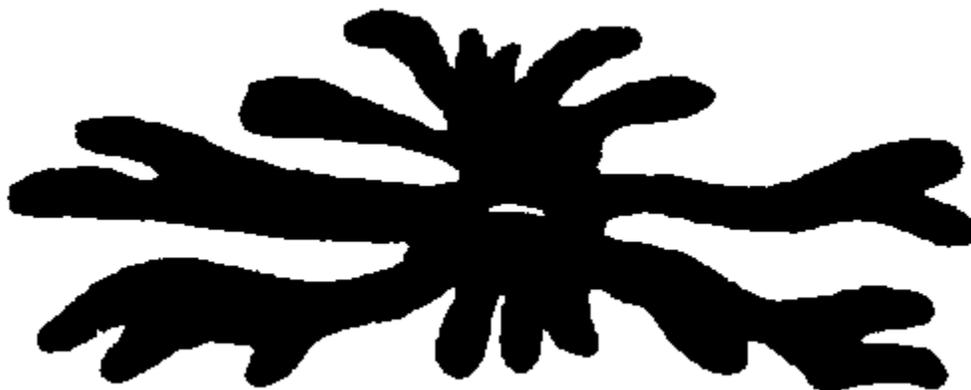
И наистина под краката на джентълмените килимът беше девствено чист.

— Навярно се е върнало в трапезарията — предположи сър Хари.

Но издирванията там не доведоха до нищо.

— Няма причини да се предполага, че ще се ограничи с тези две стаи — замислен рече сър Хари. — Или с тази къща.

Фокс, който стоеше най-близо от останалите до вратата на хола, се олюля и издаде сподавен стон. Джентълмените се обърнаха. Там, покривайки пода и катерейки се по стената, се намираше:

— Е, това е вече прекалено — с треперещ глас произнесе Арчър. — Трябва незабавно да се направи нещо, иначе тази проклета дяволия просто ще ме изгони от къщи!

— Не откъсвайте очи от него, Фокс — заповяда сър Хари. — В никакъв случай!

Той се обърна към Арчър:

— То е напълно материално и аз го доказах. Значи можем да го унищожим. Нямате ли някакъв голям режещ инструмент?

— Имам малайски кинжал — каза Арчър.

— Дайте ми го.

Арчър изтича от стаята, като свиваше и разпускаше юмруците си. След продължителна пауза се чу неговият глас:

— Не мога да го сваля!

— Ще ви помогна — откликна сър Хари и се обърна към Фокс, който доста напомняше на куче, направило стойка. — Дръжте се на всяка цена!

Кинжалът, стар военен трофей, донесен от дядото на Арчър, беше прикрепен към стената със сложна система от въженца и се наложи да се позанимават с него цели две минути. Запъхтени, те изтичаха в хола и замряха като поразени от гръм...

Петното не се виждаше, но най-ужасното беше, че бе изчезнал майордомът! Арчър и сър Хари си размениха по един измъчен поглед и започнаха безуспешно да викат по име слугата.

— Какво означава това, сър Хари? — прошепна Арчър. — Боже милостиви, какво е станало тук?

Сър Хари Мандифер не отвърна. Той конвулсивно стискаше кинжала, очите му играеха. Ужасен, Арчър забеляза, че приятеля му го тресе. После с видимо усилие на волята сър Хари успя да се овладее.

— Трябва да го намерим, Арчър — заяви той, като издаде напред брадичката си. — Трябва да го намерим и да го унищожим. Ако отново го изпуснем, друга възможност няма да ни се предостави.

Крачейки един зад друг, сър Хари напред, двамата изследваха целия първи етаж, стая по стая, но нищо не откриха. Издирванията на втория етаж също така не доведоха до нищо.

— А що ли, ако се е върнало там, откъдето е дошло? — със съкрушен от ужас глас попита Арчър.

— Едва ли — последва мрачният отговор. — Боя се, че на пришълеца му е харесал нашият свят.

— Но какво е то?! — закрещя Арчър.

— Казах ви — растение — рече сър Хари и отвори вратата на стаята на третия етаж. — Особено растение.

Те минаха и третия етаж и започнаха бавно да се качват по тясната стълба към тавана. Арчър едва местеше краката си, хващаше се с отслабнали ръце за полираните перила.

— И се храни с месо? — прошепна той. — Наистина ли, сър Хари?

Сър Хари Мандифер спря пред малката врата и се обърна към приятеля си.

— Съвършено вярно, Арчър — рече той. Вратата зад гърба му се откряна. — То е плътояд...

Публикувано във вестник „Орбита“, брой 36/1986 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.